Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (шести състав)

7 март 2019 година*

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Регламент (ЕИО) № 2913/92 — Член 37 — Митнически кодекс на Общността — Регламент (ЕИО) № 2454/93 — Член 313 — Митнически статут на стоките — Презумпция за общностния характер на стоките“

По дело C-643/17

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Supremo Tribunal Administrativo (Върховен административен съд, Португалия) с акт от 11 октомври 2017 г., постъпил в Съда на 17 ноември 2017 г., в рамките на производство по дело

Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, по-рано GE Power Controls Portugal, Material Eléctrico Lda, впоследствие GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda,

срещу

Fazenda Pública

СЪДЪТ (шести състав),

състоящ се от: C. Toader, председател на състав, A. Rosas (докладчик) и L. Bay Larsen, съдии,

генерален адвокат: G. Hogan,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, от R. Garção Soares, advogado,

– за португалското правителство, от L. Inez Fernandes, M. Figueiredo и N. Vitorino, в качеството на представители,

– за гръцкото правителство, от M. Tassopoulou и A. Dimitrakopoulou, в качеството на представители,

– за испанското правителство, от S. Jiménez García и V. Ester Casas, в качеството на представители,

* Език на производството: португалски.

– за Европейската комисия, от A. Caeiros и F. Clotuche-Duvieusart, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 37 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г. стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58), изменен с Регламент (ЕО) № 82/97 на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 г. (ОВ L 17, 1997 г., стр. 1; Специално издание на български език, глава 2, том 9, стр. 250) (наричан по-нататък „Митническият кодекс“), както и на член 313, параграф 1 и параграф 2, буква а) от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 (ОВ L 253, 1993 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 7, стр. 3), изменен с Регламент (ЕО) № 75/98 на Комисията от 12 януари 1998 г. (ОВ L 7, 1998 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 10, стр. 185) (наричан по-нататък „Регламентът за прилагане“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между Suez II Water Technologies & Solutions Portugal Unipessoal Lda, по-рано GE Power Controls Portugal Material eléctrico Lda, впоследствие GE Power Controls Portugal Unipessoal Lda (наричано по-нататък „Suez II“) и Fazenda Pública (Държавната хазна, Португалия), по повод на митническия статут на някои стоки, придобити от Suez II.

Правна уредба

Правото на Съюза

Митнически кодекс

3 Член 4 от Митническия кодекс, в сила през разглеждания в спора по главното производство период, а именно периода между 16 юни 2000 г. и 24 август 2000 г., е гласял:

„За целите на настоящия кодекс се прилагат следните определения:

[…]

6) „Митнически статут“ е статутът на стоките като общностни стоки или необщностни стоки.

7) „Общностни стоки“ са стоки:

– изцяло произведени на митническата територия на Общността при условията, посочени в член 23 и без да включват стоки, внесени от страни или територии, които не са част от митническата територия на Общността. […]

– внесени от страни или територии извън митническата територия на Общността, които са допуснати за свободно обращение,

– произведени или получени в границите на митническата територия на Общността само от стоките, посочени във второ тире или от стоките, посочени в първо и второ тирета;

8) „Необщностни стоки“ са стоки, различни от определените в точка 7.

[…]

13) „Митнически надзор“ е съвкупността от действията на митническите органи с цел осигуряване спазването на митническото законодателство, както и в определени случаи спазването на други разпоредби, приложими за стоки под митнически надзор.

14) „Митнически контрол“ е извършването на специфични действия като проверки на стоки, установяване на наличност и истинност на документи, проверка на счетоводни документи на предприятия и други документи […] с цел осигуряване спазването на митническото законодателство, както и в определени случаи спазването на други разпоредби, приложими за стоки под митнически надзор.

[…]

19) „Представяне на стоки пред митническите органи“ е уведомяването на митническите органи съгласно установените форми за пристигането на стоки в митническото учреждение или във всяко друго място, определено или одобрено от митническите органи.

[…]“.

4 Член 13 от Митническия кодекс е гласял:

„В съответствие с условията, установени в действащите разпоредби, митническите органи могат да предприемат всички контролни мерки, които считат за необходими с оглед правилното прилагане на митническото законодателство“.

5 Член 14 от този кодекс е предвиждал:

„За целите на прилагането на митническото законодателство всяко лице, свързано пряко или непряко със съответните операции, извършвани в рамките на търговията със стоки, предоставя на митническите органи, по тяхно искане и в определените срокове, пълната изискуема документация и информация, независимо на какъв информационен носител, както и осигурява пълното си съдействие“.

6 В съответствие с член 16 от Митническия кодекс независимо от използвания информационен носител, всяко заинтересувано лице съхранява документацията по член 14 за целите на митнически контрол за срок, посочен в действащите разпоредби, но не по-кратък от три календарни години.

7 В дял III от Митническия кодекс, озаглавен „Разпоредби, прилагани за стоки, въведени на митническата територия на Общността до получаване на митническо направление“, глава 1, озаглавена „Въвеждане на стоки на митническата територия на Общността“, член 37 е гласял:

„1. От момента на въвеждането на митническата територия на Общността стоките са под митнически надзор. Те могат да бъдат обект на проверки от страна на митническите органи в съответствие с действащите разпоредби.

2. Стоките остават под митнически надзор до определяне на митническия им статут, като при необщностните стоки и без да се засяга член 82, параграф 1, те остават под митнически надзор до промяна на техния митнически статут или до въвеждането им в свободна зона или в свободен склад, или до реекспортирането им или унищожаването им, съгласно член 182“.

8 Член 38, параграфи 1 и 5 от Митническия кодекс е имал следното съдържание:

„1. Стоките, въведени на митническата територия на Общността, трябва да бъдат незабавно превозени от въвеждащото ги лице, като се следва маршрутът, определен от митническите органи, и съгласно разпорежданията на тези органи:

а) до съответното митническото учреждение, определено от митническите органи, или до друго място, определено или одобрено от митническите органи;

б) до свободна зона, когато стоките се въвеждат директно в тази свободна зона по един от следните начини:

– по море или по въздух, или

– по земя, без да преминават през друга част от митническата територия на Общността, когато свободната зона граничи със сухоземната граница между държава членка и трета страна.

[…]

5. Параграфи 1—4, както и членове 39—53, не се прилагат за стоки, които временно напускат митническата територия на Общността, превозвани между две точки от тази територия по въздух или вода, при условие че превозът е извършен по пряка линия от самолет или кораб, извършващ редовен рейс, без да спира извън митническата територия на Общността.

Тази разпоредба не се прилага за стоки, товарени в пристанища или летища на трети страни или в свободни пристанища“.

9 Член 40 от Митническия кодекс относно представяне на стоките пред митническите органи е гласял:

„Стоките, които са превозени съгласно изискванията на член 38, параграф 1, буква а), трябва да бъдат представени пред митническите органи от лицето, което ги е въвело на митническата територия на Общността, или при необходимост, от лицето, което е поело отговорността за превоза на стоките след тяхното въвеждане“.

10 Член 43 от Митническия кодекс е предвиждал:

„При спазване на член 45 за стоките, представени пред митническите органи […] се подава митнически манифест.

Митническият манифест трябва да бъде подаден незабавно след представяне на стоките пред митническите органи […]“.

11 Съгласно член 44 от Митническия кодекс:

„1. Митническият манифест за стоките се изготвя на формуляр, отговарящ на образеца, определен от митническите органи. Въпреки това, митническите органи могат да приемат и търговски или друг документ вместо митнически манифест, ако такъв документ съдържа необходимите данни за идентифициране на стоките.

2. Митническият манифест се подава от:

а) лицето, въвело стоките на митническата територия на Общността, или от лицето, което е поело превоза на стоките след тяхното въвеждане;

б) лицето, от чието име са действали лицата, посочени в буква а)“.

12 Глава 4 от дял III на Митническия кодекс, озаглавена „Задължение за извършване на формалности за получаване на митническо направление на стоките, представени пред митническите органи“, е съдържала членове 48 и 49.

13 Член 48 от Митническия кодекс е гласял:

„Необщностни стоки, представени пред митническите органи, трябва да получат едно от митническите направления, допустими за такива стоки“.

14 Член 49, параграф 1 от Митническия кодекс е имал следното съдържание:

„Когато за стоките е бил подаден митнически манифест, за тях трябва да бъдат извършени формалностите за получаване на митническо направление в следните срокове:

а) 45 дни от датата на подаване на митническия манифест за стоки, превозвани с морски транспорт;

б) 20 дни от датата на подаване на митническия манифест за стоки, превозвани с транспорт, различен от морския“.

15 В дял IV от Митническия кодекс, озаглавен „Митнически направления“, член 59, параграф 1 е гласял:

„Всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим“.

16 Член 79 от този кодекс е предвиждал:

„Допускането за свободно обращение придава на необщностните стоки митнически статут на общностни стоки.

Допускането за свободно обръщение води до прилагането на мерките на търговската политика, извършването на други формалности, предвидени при вноса на стоки и облагането със законно дължимите сборове“.

17 Съгласно член 180 от Митническия кодекс:

„1. При въвеждане или при повторно въвеждане на стоки в останалите части от митническата територия на Общността или при поставянето им под митнически режим сертификатът, посочен в член 170, параграф 4, може да бъде използван за доказване на общностния или необщностния статут на тези стоки.

2. Когато общностният или необщностният статут на стоките не е установен чрез въпросния сертификат или чрез други средства, тези стоки се считат за:

– общностни стоки — за целите на облагането с износни сборове и за лицензиите за износ, както и при прилагането на мерките на търговската политика,

– необщностни стоки — за всички останали случаи“.

18 В дял VII от този кодекс, озаглавен „Митническо задължение“, член 202 е гласял:

„1. Вносно митническо задължение възниква при:

а) неправомерно въвеждане на митническата територия на Общността на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове;

[…]

2. Митническото задължение възниква в момента на неправомерното въвеждане на стоките.

[…]“.

Регламентът за прилагане

19 Член 313 от Регламента за прилагане, който е бил в сила през периода, разглеждан в спора по главното производство, е гласял:

„1. По реда на член 180 от Кодекса и описаните изключения в параграф 2 от настоящия член, всички стоки, намиращи се на митническата територия на Общността, се считат за стоки на Общността, освен когато се докаже, че не са с такъв статут.

2. Следните стоки не се считат за стоки от Общността, освен ако не се докаже съобразно членове от 314 до 323, че имат статут на стоки от Общността:

а) стоки, въведени в митническата територия на Общността съобразно член 37 от Кодекса;

б) стоки на временно съхранение или в свободни зони, или в свободни складове;

в) стоки, поставени под режим на отложено плащане.

Като изключение от [първата алинея, буква а)] и съобразно член 38, параграф 5 от Кодекса стоки, въведени в митническата територия на Общността се считат за местни, освен когато не се докаже, че нямат статут на местни:

– когато, при превоза им по въздух, стоките се товарят или прехвърлят в летище на Общността, за да бъдат изпратени до друго летище в митническата територия на Общността и превозвани с единен транспортен документ, съставен в държава членка,

или

– когато, при превоза им по море, стоките се превозват между пристанища в митническата територия на Общността по корабоплаване по редовна линия, разрешена съобразно членове 313а и 313б“.

20 Членове 314—323 от Регламента за прилагане са се отнасяли до доказването на общностния статут на стоките и формите, под които това доказателство е можело да бъде установено.

21 Член 314 от Регламента по прилагане е гласял:

„1. Когато стоките не са признати за местни стоки на Общността по смисъла на член 313, статутът им като такива може да се установи по реда на параграф 2, освен когато:

а) са въведени от друга държава членка без да пресичат територията на трета държава по пътя си; или

б) са въведени от друга държава членка през територията на трета държава и са пренесени под покритието на един транспортен документ издаден в държава членка […]

[…]

2. Доказателство, че стоките са със статут местни на Общността, се установява само и единствено:

а) чрез един от документите, посочени в членове от 315 до 318;

или

б) съобразно разпоредбите на членове от 319 до 323;

[…]“.

22 Член 317 от Регламента за прилагане е гласял:

„1. Доказателство за статут местни стоки от Общността се приема, по реда на поставените по-долу условия, чрез представяне на фактура или транспортен документ, отнасящ се до стоките.

[…]

5. Настоящият член е валиден само когато фактурата или транспортният документ се отнасят изключително за стоки от Общността“.

Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

23 Suez II извършва в Португалия дейност, която има за предмет промишлеността и търговията на електрическо оборудване. То получава в своите помещения стоки, предназначени да бъдат използвани в рамките на неговата промишлена дейност. През периода 2000—2002 г. тези стоки са били доставени и фактурирани от предприятия, установени в Унгария и Полша, които към момента на настъпване на фактите по делото, са били трети държави, както и в Швейцария.

24 Португалските митнически органи извършват проверка в помещенията на Suez II. Тази проверка започва на 18 ноември 2002 г.

25 Веднъж установени, всички фактури относно доставките на тези стоки, митническите органи искат от Suez II да представи документите, доказващи, че същите тези стоки са били въведени на територията на Европейския съюз, че са били представени пред митническите органи и че за тях е бил подаден митнически манифест, както се изисква от членове 38 и 43 от Митническия кодекс.

26 Suez II представя декларации за внос пред митническите учреждения в няколко държави членки за по-голямата част от стоките, обхванати от тези фактури, но не за всички.

27 Всъщност запитващата юрисдикция посочва, че що се отнася до стоките от GE Hungary, установено в Унгария, както и от GE Polska и Elester, установени в Полша, Suez II не е представило документи, доказващи пускането в свободно обращение на стоките, с произтичащото от това предоставяне на статут на общностни стоки, или митническият манифест пред митническите органи, а се е задоволило да представи фактури, издадени през 2000 г. от доставчици със седалище в тези трети държави, т.е. извън митническата територия на Съюза.

28 Митническите органи считат, че стоките, за които не е доказано, че са били внесени при спазване на реда за допускане за свободно обращение пред митническите органи на държавите членки, трябва да се считат за необщностни стоки. Тези стоки били въведени на митническата територия на Съюза в съответствие с член 37 от Митническия кодекс, а съгласно член 313, параграф 2 буква а) от Регламента за прилагане принципът за презумпцията за общностен статут на стоките, които се намират на митническата територия на Съюза, прогласен в параграф 1 от последния член, не се прилагал за тях.

29 Митническите органи стигат до заключението, че разглежданите стоки са били въведени неправомерно на митническата територия на Съюза, като тази нередовност води до възникването на вносно митническо задължение съгласно член 202, параграф 1, буква а) от Митническия кодекс и едновременно с това на задължение за данък върху добавената стойност (ДДС) при внос.

30 С решение на регионалния директор по съдебните спорове и митническия контрол в Порто (Португалия) от 21 август 2003 г. е поискано от Suez II да плати сумата от 353 903,04 EUR като митническото задължение. Известието за плащане се отнася за дълговете, начислени в периода между 16 юни 2000 г. и 24 август 2000 г.

31 Suez II извършва плащането на тази сума на 8 септември 2003 г. Като счита все пак, че макар то да не е било в състояние да представи доказателството, разглежданите стоки вече са били допуснати за свободно обращение на митническата територия на Съюза от различни оператори в митнически служби на различни държави членки и че в този случай тежестта на доказване на необщностния характер на тези стоки се носела от митническите власти, Suez II подава пред Tribunal Tributário do Porto (Данъчен съд на Порто, Португалия) жалба за отмяна на решението на регионалния директор по съдебните спорове и митническия контрол от 21 август 2003 г.

32 Tribunal Tributário do Porto (Данъчен съд, Порто) отхвърля жалбата с решение от 28 февруари 2013 г., поради което Suez II подава жалба срещу това решение пред Supremo Tribunal Administrativo (Върховен административен съд, Португалия).

33 В този контекст Supremo Tribunal Administrativo (Върховен административен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли да се предполага, в светлината на член 313, параграф 1 от Регламента за прилагане, че стоките, предмет на настоящото производство, са общностни, освен ако е явно, че нямат такъв статут, или трябва да се считат за стоки, въведени на митническата територия по смисъла на член [37] от Митническия кодекс, за които се прилага изключението, предвидено в същия член 313, параграф 2, първата част на буква а), така че се приема, че имат статут на общностни стоки само стоките, за които се установи, че са внесени при спазване на реда за допускане за свободно обращение на митническата територия на ЕО?“.

По преюдициалния въпрос

34 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали член 313 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че стоки като разглежданите в главното производство, доставени и фактурирани от дружества, установени в трети държави, на дружество, установено на митническата територия на Съюза, за да бъдат използвани там, следва да се считат в съответствие с параграф 1 от този член, за имащи статут на общностни стоки, ако е явно, че те нямат този статут, или за въведени на митническата територия на Съюза по смисъла на член 37 от Митническия кодекс и като попадащи на това основание в обхвата на изключението по член 313, параграф 2, буква а) от Регламента за прилагане, тъй като статутът на общностни стоки се признава само на стоки, за които е представено доказателство, че са били внесени при спазване на реда за допускане за свободно обращение на митническата територия на Съюза.

35 Suez II твърди, че стоки като разглежданите в главното производство, които се намират на митническата територия на Съюза към датата, на която възниква въпросът за определяне на митническия им статут, би трябвало да се ползват от общата презумпция по член 313, параграф 1 от Регламента за прилагане и да се считат за общностни стоки, освен когато митническата администрация представи доказателство за противното. Фактът, че тези стоки не са придружени от документи, доказващи тяхното допускане за свободно обращение, не можел да означава, че те са били въведени неправомерно на митническата територия на Съюза.

36 Обратно, правителствата, представили становища, и Европейската комисия изтъкват, че разглежданите в главното производство стоки спадат към изключението по член 313, параграф 2 буква а) от Регламента за прилагане, доколкото те се считат за въведени на митническата територия на Съюза по смисъла на член 37 от Митническия кодекс, поради което от момента на въвеждането им на тази територия те се намират под митнически надзор и остават под този надзор толкова дълго, колкото е необходимо, за да се определи техният митнически статут. След като те не са били декларирани и поставени под митнически режим при въвеждането им на митническата територия на Съюза, те трябвало да се считат за неправомерно въведени на тази територия и в съответствие с член 202 от Митническия кодекс на датата на това неправомерно въвеждане е възникнало митническо задължение.

37 В това отношение най-напред следва да се напомни, че с оглед на текста на член 313, параграф 1 от Регламента за прилагане стоките, които се намират на митническата територия на Съюза, се считат за имащи статут на общностни стоки, от една страна, при спазване на разпоредбите на член 180 от Митническия кодекс и на изключенията, описани в член 313, параграф 2 от Регламента за прилагане, и от друга страна, освен в случаите, в които е установено, че тези стоки нямат общностен статут. Съгласно член 313, параграф 2 от Регламента за прилагане стоките, въведени на митническата територия на Съюза по смисъла на член 37 от Митническия кодекс, не се считат за общностни стоки, освен ако общностният им статут бъде надлежно установен в съответствие с членове 314—323 от Регламента за прилагане.

38 Най-напред е важно да се отбележи, че резервата, предвидена в член 180 от Митническия кодекс, относно изваждането на стоки от свободните зони или свободните складове, е без значение в случая с оглед на фактите по спора в главното производство.

39 За да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, е необходимо да се определи обхватът на презумпцията, посочена в член 313, параграф 1 от Регламента за прилагане и на изключенията в параграф 2 от този член, в по-общ систематичен план, като тези разпоредби се свържат с релевантните разпоредби на Митническия кодекс, по-конкретно тези, приложими за стоките, въведени на митническата територия на Съюза, за статута на общностни стоки и за реда за допускане за свободно обращение на митническата територия на Съюза на стоки, внесени от трети страни.

40 В това отношение, на първо място, доколкото член 313, параграф 2 от Регламента за прилагане се позовава на понятието за „стоки, въведени на митническата територия на Съюза“ по смисъла на член 37 от Митническия кодекс, той трябва да се тълкува с оглед на член 4, точки 13 и 19, както и на членове 37, 38, 40, 43 и 45 от Митническия кодекс, които спадат към дял III от него, посветен по-конкретно на задълженията, свързани с въвеждането на стоки на митническата територия на Съюза, тяхното поставяне под митнически надзор до определянето на митническия им статут, както и на правилата относно представянето и митническата декларация.

41 Митническият надзор е пределен в член 4, точка 13 от Митническия кодекс като съвкупността от действията на тези органи с цел осигуряване спазването на митническото законодателство.

42 Съгласно член 37 от същия кодекс от момента на въвеждането им на митническата територия на Съюза стоките са под митнически надзор. В рамките на този надзор, те могат да бъдат обект на проверки от страна на посочените органи в съответствие с действащите разпоредби и остават под митнически надзор до определяне на митническия им статут, а що се отнася до необщностните стоки — до промяна на техния митнически статут или до въвеждането им в свободна зона или в свободен склад, или до реекспортирането им или унищожаването им (решение от 3 март 2005 г., Papismedov и др., C-195/03, EU:C:2005:131, т. 21).

43 В точка 22 от решението от 3 март 2005 г., Papismedov и др. (C-195/03, EU:C:2005:131) Съдът е посочил, че пристигащите на територията на Съюза стоки се поставят под митнически надзор от момента на въвеждането им на тази територия, независимо дали това въвеждане е било правомерно или в нарушение на членове 38—41 и член 177, първа алинея, второ тире от Митническия кодекс, което надзорните органи трябва с проверката си да установят. От това следва, че поставянето на стоките под подобен надзор не е свързано с правомерността на въвеждането им на посочената територия.

44 Няколко разпоредби от Митническия кодекс позволяват да се определи понятието „неправомерно въвеждане“. Така член 202 от него определя неправомерното въвеждане като всяко въвеждане в нарушение на членове 38—41 и член 177, първа алинея, второ тире от този кодекс на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове, на митническата територия на Съюза или на друга част от тази територия, когато тези стоки се намират в свободна зона или свободен склад (решение от 3 март 2005 г., Papismedov и др., C-195/03, EU:C:2005:131, т. 25).

45 По-специално Съдът е приел, че неправомерно въвеждане представлява вносът на стоки, който не спазва следните етапи, предвидени от Митническия кодекс. На първо място, съгласно член 38, параграф 1 от този кодекс стоките, въведени на митническата територия на Съюза, трябва да бъдат незабавно превозени или до определеното митническо бюро, или до свободна зона. На второ място, съгласно член 40 от посочения кодекс, когато пристигнат в митническото бюро, стоките трябва да бъдат представени пред митническите органи. Представянето на стоките пред митническите органи е определено в член 4, точка 19 от същия кодекс като

уведомяване на митническите органи съгласно установените форми за пристигането на стоки в митническото учреждение или във всяко друго определено или одобрено място (решения от 3 март 2005 г., Papismedov и др., C-195/03, EU:C:2005:131, т. 26 и от 2 април 2009 г., Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, т. 21).

46 От самия текст на всички посочени разпоредби произтича, че за да може да се счете, че дадена стока е била въведена правомерно на митническата територия на Съюза, още с пристигането си тя трябва да бъде превозена до митническо бюро или до свободна зона и да бъде представена пред митническите органи. Последното задължение, което тежи върху лицето, което носи отговорност за въвеждането, или върху лицето, което поема задължението за превоза, има за цел да гарантира, че митническите органи са били уведомени не само за пристигането на стоките, но и за всички релевантни данни относно вида на изделията или продуктите, за които става въпрос, както и за количеството на тези стоки. Всъщност именно тази информация позволява правилното идентифициране на стоките с оглед на тарифното им класиране и евентуалното изчисляване на вносните сборове (решение от 2 април 2009 г., Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, т. 22 и цитираната съдебна практика).

47 В това отношение Съдът е приел, че от буквата и систематичното място на член 4, точка 19, член 38, параграф 1 и член 40 от Митническия кодекс ясно следва, че всички стоки, въведени на митническата територия на Съюза, трябва да бъдат представени пред митническите органи (решения от 4 март 2004 г.,Viluckas и Jonusas, C-238/02 и C-246/02, EU:C:2004:126, т. 22 и от 2 април 2009 г., Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, т. 23). Неправомерното въвеждане на стоките е налице с преминаването на първото митническо бюро, разположено във вътрешността на митническата територия на Съюза, без стоките да бъдат представени пред митническите органи (решение от 2 април 2009 г., Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, т. 25).

48 Поради това следва да се счита, че предмет на „неправомерно въвеждане“ на тази територия по смисъла на член 202 от Митническия кодекс са стоките, които, след като са преминали външната сухопътна граница на Съюза, се намират на посочената територия след първото митническо бюро, без да са превозени до него и без да са представени на митническите органи, от което следва, че митническите органи не са били уведомени за въвеждането на тези стоки от страна на лицата, които носят отговорност за изпълнението на това задължение (решение от 2 април 2009 г., Elshani, C-459/07, EU:C:2009:224, т. 26).

49 Освен това предвиденото в член 40 от Митническия кодекс представяне на стоките пред митническите органи е свързано, с оглед на разпоредбите на членове 43 и 45 от този кодекс, със задължение за подаване в кратък срок на митнически манифест или за изпълнение в същия срок на формалностите за уточняване на митническото им направление, а именно, ако е поискано те да бъдат поставени под митнически режим, да се направи митническа декларация. Съдът е отбелязал, че двете сделки се осъществяват, като общо правило, едновременно (решение от 3 март 2005 г., Papismedov и др., C-195/03, EU:C:2005:131, т. 30).

50 От това следва, че всяко дружество, което като Suez II притежава в своите помещения, разположени на митническата територия на Съюза, стоки, закупени от дружества, установени в трети държави, трябва да може, в качеството на лице, заинтересовано от съответните сделки, извършвани в рамките на търговията със стоки по смисъла на член 14 от Митническия кодекс, да докаже, че тези стоки са били представени в митническо учреждение на Съюза и че митнически манифест е бил предаден на това учреждение или че формалностите за получаване на митническо направление на въпросните стоки са били изпълнени. Ако тези изисквания не са изпълнени, трябва да се приеме, че е налице „неправомерно въвеждане на митническата територия на Общността на стоки, подлежащи на облагане с вносни сборове“ по смисъла на член 202, параграф 1, буква а) от Митническия кодекс.

51 На второ място, следва да направи тълкуване на член 313 от Регламента за прилагане във връзка с разпоредбите на Митническия кодекс относно общностния статут на стоките и процедурата за допускане за свободно обращение на митническата територия на Съюза на стоките, внесени от трети страни.

52 В този контекст следва да се припомни най-напред, че запитващата юрисдикция посочва, че получаването на стоките в помещенията на Suez II и получаването на съответните фактури, регистрирани в счетоводните документи на предприятието и издадени от доставчик, който е установен в трета държава, не са оспорени. Освен това не се оспорва, че изпълнението на процедурите за допускане за свободно обращение в митническо учреждение в Съюза не е било доказано за посочените стоки.

53 При все това Suez II изтъква, че член 313 от Регламента за прилагане се основава на принципа, прогласен в първия му параграф, съгласно който стоки, които се намират на митническата територия на Съюза, се считат за съюзни стоки, поради което следва да се приеме, при липсата на доказателства за противното, че тези стоки са били произведени на тази територия при условията, предвидени в член 4, параграф 7, първо и трето тире от Митническия кодекс, или че те са били допуснати за свободно обращение в съответствие с второ тире на тази разпоредба и член 79 от Митническия кодекс. Тази презумпция за общностен митнически статут на стоки като разглежданите в главното производство се прилага, освен ако митническите органи не докажат, че те имат статут на необщностни стоки.

54 Както отбелязва Комисията, подобен довод не може да бъде приет.

55 От една страна, стоки като разглежданите в главното производство, които са фактурирани от установени в трети държави доставчици на дружество, действащо на митническата територия на Съюза, не могат да се ползват от статута на общностни стоки, ако не бъде представено доказателство, че те са били внесени при спазване на реда за допускане за свободно обращение на митническата територия на Съюза.

56 Всъщност в съответствие с член 4, точка 15, буква а) и точка 16, буква а) от Митническия кодекс едно от митническите направления на дадена стока е поставянето ѝ под митнически режим и един от митническите режими, под който стока може да бъде поставена, е допускането за свободно обръщение. Освен това определението за стока на Съюза по член 4, точка 7 от Митническия кодекс предоставя този статут по-специално на стоките, внесени от държави, които не са част от митническата територия на Съюза, и които са били допуснати за свободно обращение.

57 Член 24 ЕО, приложим към момента на настъпване на фактите по главното производство, е предвиждал, че продуктите с произход от трети държави, за които са изпълнени формалностите по вноса и дължимите мита и такси с равностоен ефект са събрани в тази държава членка, се считат за пуснати в свободно обращение в държава членка.

58 Член 79 от Митническия кодекс предвижда, че допускането за свободно обращение придава на необщностните стоки митнически статут на общностни стоки. Допускането за свободно обращение води до прилагането на мерките на търговската политика, извършването на други формалности, предвидени при вноса на стоки и облагането със законно дължимите сборове.

59 От друга страна, що се отнася до тежестта на доказване на митническия статус на стоки при обстоятелства като разглежданите в главното производство, следва да се приеме, че презумпцията, установена от член 313, параграф 1 от Регламента за прилагане, е оборена, когато в изпълнение на правомощията си за контрол митническият орган установи, че условията на определени изключения или резерви, предвидени в тази разпоредба, а именно, в делото по главното производство, условието, посочено в член 313, параграф 2, буква а) от

Регламента за прилагане, са изпълнени. В такъв случай, както е видно от точка 50 от настоящото решение, дружеството вносител е длъжно да докаже общностния статут на въпросните стоки. При липса на такива доказателства член 202, параграф 1 буква а) от Митническия кодекс е приложим към него.

60 Както е видно от точка 50 от настоящото решение и от съвместния прочит на членове 13 и 16 от Митническия кодекс, дружеството вносител като Suez II трябва да се счита за заинтересовано лице, тъй като то е притежавало в своите помещения разглежданите стоки, придружени от съответните фактури, издадени от доставчиците му, установени в трети държави, и то трябва да предостави на митническите органи пълното си съдействие, както и всички документи и информация, независимо на какъв информационен носител.

61 Както е посочено в точки 41—43 от настоящото решение, съгласно член 4, точка 13 и член 37 от Митническия кодекс освен общото правомощие за надзор, предоставено им с член 13 от този кодекс, митническите органи имат също правомощието да контролират стоки като разглежданите в главното производство по силата на член 37 от Митническия кодекс, за да се установи дали въвеждането на стоките на митническата територия на Съюза е било извършено правомерно или в нарушение на членове 38—41 и на член 177, параграф 1, второ тире от този кодекс.

62 От това следва, че при обстоятелства като разглежданите по делото в главното производство дружеството вносител, като Suez II, е длъжно да представи доказателство за митническия статут на съответните стоки, които според него представляват общностни стоки. Ако то не представи никакво доказателство за общностния статут на тези стоки, митническите органи могат да заключат, че същите имат статут на необщностни стоки.

63 С оглед на гореизложените съображения на поставения въпрос следва да се отговори, че член 313 от Регламента за прилагане трябва да се тълкува в смисъл, че стоки като разглежданите в главното производство, които са били доставени и фактурирани от дружества, установени в трети държави, на дружество, установено на митническата територия на Съюза, за да бъдат използвани там, трябва да се считат за въведени на тази територия по смисъла на член 37 от Митническия кодекс и на това основание като попадащи в обхвата на изключението по член 313, параграф 2, буква а) от Регламента за прилагане, тъй като статутът на общностни стоки се признава само на стоките, за които е представено доказателство, че са били внесени при спазване на реда за допускане за свободно обращение на митническата територия на Съюза.

По съдебните разноски

64 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (шести състав) реши:

Член 313 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията от 2 юли 1993 година за определяне на разпоредби за прилагане на Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 75/98 на Комисията от 12 януари 1998 година, трябва да се тълкува в смисъл, че стоки като разглежданите в главното производство, които са били доставени и фактурирани от дружества, установени в трети държави, на дружество, установено на митническата територия на Съюза, за да

бъдат използвани там, трябва да се считат за въведени на тази територия по смисъла на член 37 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността, изменен с Регламент (ЕО) № 82/97 на Европейския парламент и на Съвета от 19 декември 1996 година, и на това основание като попадащи в обхвата на изключението по член 313, параграф 2, буква а) от Регламент № 2454/93, изменен с Регламент № 75/98, тъй като статутът на общностни стоки се признава само на стоките, за които е представено доказателство, че са били внесени при спазване на реда за допускане за свободно обращение на митническата територия на Съюза.

Подписи